

UIT DE SCHRIFT

In ware vroolijkheid.

In gij zult vroolijk zijn over al het goede dat de Heere uw God u en uw huize gegeven heeft. (Deut. 20: 11a.)

Het onderwerp is buitengewoon ernstig, want het gaat over de ware vroolijkheid, die immers alleen in de vreeze Gods gevonden en genoten wordt.

Er is een vroolijkheid der wereld, „de ijdele vreugd in 's boozen tent“.

Duizenden jagen haar na in onzen tijd, evenals vroegere geslachten in de dagen van weleer.

„Laat ons eten, drinken, vroolijk zijn — morgen sterven wij.“

Dat is toch vroolijkheid van een wonderlijk soort, waar de donkere dreiging van den dood overhangt!

De moderne mensch zoekt zijn genot overal en drinkt uit vele bekken. Hij heeft veel bereikt in kennis, kunst, cultuur, techniek. Maar aan elk zijner geluksboomen knaagt een worm. En telkens zegt die mensch, die zooveel heeft en geniet, als Mordechai: „dit alles baat mij niet“.

De vroolijkste cabarettiers komen vaak uit een doodelijk-bedroefd hart, en die het hardst applaudiseeren dragen diepe wonden in hun ziel.

Neen, de wereld is niet vroolijk. Zij draagt alleen een lachend masker.

Daarachter verbergt zich droefheid, weemoed.

De vroolijkheid van een mensch zonder God herinnert aan het witgepleisterd graf over het onreine van den dood gebouwd.

Uit vrees voor den ontzaglijken ernst van het leven en het sterven zingt de wereldling zoo luid zijn brallende feestliederen.

Dat is zijn opium, waaraan hij verstaafd is. Het middel om zijn leed te vergeten.

De echte vroolijkheid is heel iets anders. Zij wordt in de ziel geboren.

Zij openbaart zich, waar een levendig gevoel is van Gods rijke zegeningen, en van eigen absolute onwaardigheid. Ze is gebouwd op herinnering aan onverdiende weldaden.

„Gij zult vroolijk zijn over al het goede dat de Heere uw God u en uw huize gegeven heeft.“

We hebben hier te doen met een voorschrift, een wetsbepaling op de offerande der eerstelingen.

Oppervlakkig beschouwd lijkt dit zonderling.

Is er iets zoo spontaan als vroolijkheid en vreugd?

Zij komt niet door wetsbepaling of op bestelling. Ze moet uit de ziel opwellen.

„Is waar.“

En toch: God vraagt haar. Gij zult! Niet opdat we onszelf opschroeven of forceeren zouden. Want namaak-vreugd vraagt de Heere niet. Alleen de echte.

In dit bevel ligt dus dat we Gods Geest in ons moeten laten werken. Ware vroolijkheid is gebonden aan Gods Woord, gereguleerd door Zijn wet; zij komt op uit gehoorzaamheid, uit geloof in Christus, door den H. Geest.

Eerst dan hebben we een open oog voor Gods zegeningen.

Maar ook een open hart, dat vroolijk is.

En een geopende mond, die zingt en jubelt.

We gedenken al het goede dat de Heere, onze God, ons en ons huis geschoonken heeft.

Wij bewaren dat vaak voor jubilea, verjaardagen, of voor Oudejaarsavond.

Alsof Gods goedertierenheden niet elken dag nieuw waren.

Aan Israël gaf de Heere deze wet der vroolijkheid voor de toekomstige jaren, als het in Kanaän gekomen zou zijn, en terug mocht zien op de zegeningen aan onwaardigen bewezen.

Maar ook reeds in de woestijn moest het volk dag aan dag Gods goedheid roemen, terwijl het eigen armoede, zonde en schuld had te belijden.

Ook toen de roemtaal en het vreugdelied: O God, wat zijt ge goed!

Gods vriendelijk aangezicht heeft niet alleen, maar geeft ook vroolijkheid en licht.

Waar is de geloovige die zich in natuur en genade niet rijk door zijn God beweldadigd weet?

Doch de ware vroolijkheid over die goede gaven ontbreekt bij ons menigmaal.

Het is vaak zoo anders in ons leven.

Dikwijls nemen we de gaven Gods gedachteloos aan.

Alsof het zoo hoort.

En nooit is het ons genoeg.

In voorspoed dankbaar te wezen, het wordt alleen door genade geleerd.

Genade maakt dankbaar, blij en rijk.

Het licht is voor den rechtvaardige gezaaid en vroolijkheid voor den oprechte van hart.

F. C. M.

KERKELUK LEVEN

De werkwijze onzer Synodes

VII.

Koesteren wij alzoo een hooge verwachting van een meer economische inrichting der rapporten, welke door de verschillende commissies op de Synode worden uitgebracht, toch is dit het eenige niet, waarin wij verbetering zoeken.

Verbeteringen van klein kaliber passeeren wij stilzwijgend.

Maar er is echter nog een heel voornaam punt.

Wij zeiden in onze artikelen, dat wij daarop zouden terugkomen, en doen dit nu.

Het betreft den gang der Synode.

Thans is deze zoo, dat de Synode des Dinsdagsmorgens verwelkomd wordt door den pastor of een der pastores loci.

Daarna worden de geloofsbrieven nagezien en het moderamen gekozen.

De praeses houdt zijn openingsrede.

De commissies worden aangewezen met de onderwerpen van het agendum, over welke elk advies heeft uit te brengen.

Daarmee gaat zoo ongeveer de morgen heen.

Gewoonlijk houdt de Synode dan geen plenaire zitting voor Donderdagsmorgen.

In dien tusschentijd zorgen de commissies, dat er graan wordt gedorscht voor den synodalen molen.

Zij krijgen daarvoor dus anderhalve dag.

Hierbij doet zich echter een bezwaar op.

Wij kunnen ons voorstellen, dat die termijn van commissioralen arbeid voor sommige Synodes toereikend is.

Voor de Synodes als die van 1911 en 1917 is die, schoon kort genoeg, toch niet te kort.

Wanneer het agendum, gelijk op de genoemde Synodes het geval was, tamelijk beperkt is, kan men het met dien termijn wel wagen.

Maar voor Synodes, waarbij men haast van een overladen agendum kan spreken, is anderhalve dag beslist te weinig.

Zulke Synodes waren die van 1923, 1927 en zal ook die van 1930 zijn.

Het vaststellen van denzelfden tijd voor het commissiorale werk voor Synodes, wier agendum weinig of zeer uitgebreid is — uitgebreid, zoowel in den kwalitatieven als in den kwantitatieven zin — is naar ons inzicht een fout.

Deze fout wreekt zich.

Stel er worden vijf commissies benoemd.

Bij een uitgebreid agendum krijgen de meeste van deze meer voor haar rekening dan bij een, dat minder omvangrijk is.

Met het kennisnemen van het hun toebehouwen deel gaat in het eerste geval geruime tijd heen.

De subcommissies of ook de alleenstaande rapporteurs kunnen hun arbeid eerst laat aanvangen.

Van afwerking van belangrijke punten is uiteraard in zoo'n kort tijdsbestek geen sprake.

Want eerst moet elk rapport van een subcommissie, hetzij die uit één of meer personen bestaat, in de volle commissie van alle kanten bezien worden.

De bespreking van een ingrijpend advies moet, zal despijze gaaren wel toebereid op den Synodalen dish worden opgediend, rustig geschieden. Daarmee is men niet zoo spoedig gered.

Gevolg: alleen „kleinged“ — we bedoelen daarmee niets oncerberdigs te zeggen. — kan 's Donderdagsmorgens worden aangeboden.

En nu leert de ervaring twee dingen.

Allereerst, dat er zelfs van het „kleinged“ in den regel nog niet genoeg aanwezig is om den Synodalen dag te vullen. Een uitkomst is het, als er genoeg buitenlandsche afgevaardigden zijn om de Synode toe te spreken en namens de Synode toegesproken te worden. Soms ziet men dan open plaatsen aan de tafels. Het zijn die van rapporteurs, die in zijtaal of in tijdelijke woning zich beijveren voor de Synode een rapport in gereedheid te brengen. Hun ijver valt te loven, al lijdt de reverentie voor de buitenlandsche afgevaardigden er onder.

De tweede les der ervaring is deze, dat over die kleine rapporten betrekkelijk lang wordt gediscussieerd. De praeses viert het koord zijner leiding wat. Hij kan moeilijk anders. De dag moet vol.

Vergelijkt men na afloop der Synode, hoe lang over een onderwerp van niet zoo groot belang in het begin is beraadslaagd en met hoeveel haast een zeer gewichtige zaak in het midden of tegen het eind der Synode dikwijls moet worden afgehandeld, dan voelt men: dat is toch eigenlijk niet in den haak.

De tijdsverhoudingen zijn niet goed geregeld.

Die eerste dagen zijn gewoonlijk beslissend voor heel den duur der Synode.

Men heeft na Woensdag alleen de avonduren om in commissie te vergaderen.

Niet ieder kan op de Synode rapporten schrijven of bezit de vrijmoedigheid om zijn plaats ledig te laten. Zij, die keurstem hebben, behooren zelfs

altijd door present te zijn. Ook is niet ieder in staat een groot gedeelte van den nacht te arbeiden. Daarom moeten de avonden der tweede week noodzakelijk nog voor de commissies worden gereserveerd. En pas in de derde week heeft de Synode genoeg stoom om inderdaad voort te varen.

Dit is natuurlijk slechts in algemeene trekken gescheit.

Al en toe kan het eens anders loopen.

Maar over het geheel genomen herhaalt zich dit op iedere Synode met een respectabel agendum.

Komt men in de derde week opnieuw bijeen, dan is men bezorgd, dat men zelfs daarin nog niet klaar zal komen.

Zonder afspraak stuurt men het er op aan om tijd te winnen.

De verleiding om in een gewichtige aangelegenheid een voorstel tot uitstel in te dienen kan moeilijk worden weerstaan. Soms wordt het argument, dat de tijd er nog niet „rijp“ voor is, als een uitkomst stil begroet.

Men kan, thuis gekomen, den indruk echter niet geheel van zich zetten, dat dit of dat onderwerp korter had kunnen worden afgedaan zonder de zaak er onder te laten lijden, en dat een ander, waarover de beslissing werd aangehouden en op nieuw in handen van deputaten werd gesteld, best kon zijn afgehandeld.

Al die uitgestelde zaken leggen weer beslag op een volgende Synode.

Een aanmerkelijk deel van dien tijd gaat daarmee heen.

Indien de aanhangige voorstellen op een Synode meer dan totnogtoe konden worden afgewerkt, zou men den korteren duur van volgende Synodes verzekeren.

Zoo zouden de Synodes over het geheel korter worden.

En ook: de Synode, die doorzet om alles wat goed voorbereid ter tafel komt ook af te doen, zou niet zoo lang behoeven te duren..... indien een betere tijdverdeling kon worden gevonden.

Het staat voor ons vast, dat onze Synodes in de eerste helft harer zittingen te langzaam maten.

Daarmee komen we noch de vlijt van het moderamen noch die van de Synodeleden ook maar in het minst te na. Die zijn inderdaad voorbeeldig.

Doch hoe kan dit nu worden verholpen?

Door het getal Synodeleden uit te breiden, zodat het commissiorale werk over meer personen kan worden verdeeld?

Daarin zien wij geen heil.

Zulk een maatregel zou noodzakelijkerwijze neerkomen op verlenging der discussie en in de commissies en in de Synodale vergaderingen.

Immers, hoe meer leden, hoe meer sprekers.

Neen, de oplossing moet hierin gezocht, dat men bij Synodes met een rijk agendum den eersten termijn voor commissioralen arbeid verlengt.

Men zou er om te beginnen den Donderdag moeten bijtellen. Ondersteld, dat de Donderdagavond toch reeds vrij gehouden wordt voor commissies, zou dit beteekenen, dat de commissies op dien dag een drievoudigen arbeid kunnen presteeren. Rapporten ook van grooteren omvang kunnen worden geschreven.

Zelfs zou, wanneer het nodig bleek, ook de Vrijdagsmorgen erbij kunnen worden getrokken.

Maar dat zal wel uitzondering behoeven te blijven.

Op dien Vrijdag kunnen dan de buitenlandsche afgevaardigden aan het woord komen, voorzover zij niet reeds des Dinsdagsmorgens daartoe in de gelegenheid zijn gesteld. Ook op dit laatste willen wij de aandacht vestigen. Het gebeurt toch, dat er op den openingsmorgen nog wel een uur overblijft. Dan komen dadelijk de commissies bijeen. Toch kunnen deze in zoo korten tijd niet heel veel beginnen. Beter ware het, dunkt ons, indien zooveel mogelijk afgevaardigden van buitenlandsche kerken, inzonderheid zij, die wegens het taalverschil de commissievergaderingen niet kunnen bijwonen, dan hun wenschen konden overbrengen.

En vooris kon op dien Vrijdag naast een paar kleinere ook een eenigszins groote zaak aan de orde worden gesteld.

Intusschen kon het multiplicatie-bureau, waarover we een vorig maal schreven, voortgaan de gereede rapporten te vermenigvuldigen, zoodat 's Vrijdagsnamiddags ieder Synodelid een flink dossier ter bestudeering mee naar huis kon nemen.

De Zaterdag en Maandag kunnen dan benut door hen, die de doorwrochtste rapporten hebben te schrijven. Daarbij moest het regel worden, wat nu ook al voorkomt, dat de kerken, die haar predikant of een harer predikanten naar de Synode zien afgevaardigd, hem van den dienst op den tusschenliggenden Zondag geheel vrijstellen.

Zou het werkelijk te optimistisch zijn geoordeeld, indien wij onderstellen, dat als de commissies den Maandagavond van de tweede week bij elkander komen, zoo niet alle dan zeven achtste der rapporten kant en klaar liggen?

Dan kan de Synode in die week met volle kracht — ook elken avond als het meeloopt — doorwerken. Gewichtige en minder gewichtige zaken kunnen elkander afwisselen.

Op die manier brengt ieder Synodelid voor zichzelf al perspectief aan.

Hij
kwes
wein
gesta
Van
porter
Wij
deelin
ken i
naar
schap
den p
— 6
De
kwes
begin
Eig
Me
oorde
maar
Toe
zij a
maar
geroe
Da
eens
om h
In
Do
niet l
Het
aan c
Dat
Dat
Dat
volge
Vel
Vrije
per d
zettin
Da
het „
Wij
Wa
op ar
dan i
deze
Wij
Kuype
Hie
Or
der
het
Al
„Ger
van
ten
zelfs
Arm
min
de i
meer
uit z
geke
Art.
form
Een
land
beve
Aa
meer
word
moet
te v
leider
zulke
der
Na
djo i
voor
gelaf
grond
ze n
word
deze
ben c
laast
schei
leide
„G
ten
als l
wat
ond
richti
zou
form
punte
leven
verto
Ov
type
in d
sloten
nisch
verwa
stelde